

B. Holm: Det er viſt fuldſtændig rigtig, ſom den høitærede Finanzminister ſagde, at der er Mange Landet rundt, der ere i noget lignende Omſtændigheder ſom de to her nævnte Tilfælde. Dette foranlediger mig til at fremkomme med nogle Betragtninger, idet det ſtaar for mig ſaaledes, at der er for Mange, der ſtulle spørges, forinden det er muligt at faae en ſaadan Ting opklaret, og der er en Ting til, og det er, at de Allerfleſte af dem, ſom betale Bygningsafgift, ikke ere ſkrivekyndige nok, og ſom Regel henvende de ſig derfor ſnart til En, ſnart til en Anden, men alle Steder, hvor de komme, ville de helſt være fri for dem, hvad enten det ſaa er paa Amtſtuen eller Herredskontoret eller andetſteds. Dette fører til, at der, hvad jeg er temmelig ſikker paa, i Dieblicket er Mange hele Landet over, ſom betale ikke retſlig Bygningsafgift eller med andre Ord Bygningsafgift, ſom de ikke burde betale. Og i Forbindelse dermed vil jeg ſige, at naar der her er omtalt — og jeg ſer, at det er Hovedgrunden for den høitærede Finanzminister til at være imod denne Indſtilling — den Løſhed, der er i Andragenderne, idet de ikke have ſtemmet aldeles overens, ſaa ſriver jeg ogſaa dette paa den Konto, at det ikke er ſandſynligt, at Andragerne ſelv have kunnet ſkrive deres Andragender, og ſom Følge deraf have de forſkjellige Andragender været ſkrevne efter den Opfattelse, de Mænd have faaet, der have ſkrevet dem. Der behøver ſlet ikke at være kommet bevidſt eller ubevidſt Uſandhed frem, det berøer maatte kun paa en Uklarhed i Udtryksmaaden fra de Vedkommendes Side, der have ſkrevet Andragenderne. Foruden det her Berørte er der et Forhold, ſom jeg ikke vil undlade at ſige et Par Ord om med det Samme. Det er nemlig det uheldige Forhold, der er tilſtede ved Branddirektørens Stilling med Henſyn til Bygningsafgiften, idet ſom bekjendt — jeg ſiger: ſom bekjendt, fordi jeg er temmelig viſ paa, at det er de fleſte her Tilſtedeværende bekjendt — Branddirektørerne ere meget ivrige med at faae Foll til at betale Bygningsafgift, ja endog ſaa ivrige, at de ſætte Foll i Bygningsafgift, ſom ifølge Loven ikke ſtulde betale denne Afgift. Jeg tror derfor, at naar man ſammenholder Alt, vil man kunne komme til at forſtaa den Uklarhed, der for diſſe to Andrageres Vedkommende kan være kommen tilſtede, og for-

ſtaa, at dette ikke er ſtet enten med Forſæt eller af nogen anden uretmæssig Grund. Det er kommet ganſte naturligt, og jeg ſkal derfor henſtille til den høitærede Finanzminister, om han ikke vil ſe paa dette Forhold noget mere velvilligt, end det lod til efter hans Udtalelſer, at han gjør.

Finanzministeren (Eſtrup): Jeg ſkal dog bemærke til den ærede Taler, ſom nu ſatte ſig, at i dette foreliggende Tilfælde er det ikke Brugerne af Leilighederne, ſom andrage om at blive fri for Bygningsafgift, men det er Eierne af diſſe Kaſerner, hvori der boer et stort Tal af Familier, og diſſe maatte, ſom det forekommer mig, antages at have ſtor Interesſe i Naar efter Naar at gjøre Rede for, hvilke Leiligheder i deres Eiendomme det er, ſom der tilkommer Frihed for Bygningsafgift. Naar det ærede Medlem troede at kunne finde en Forklaring i den Uoverensſtemmelse, der har været i Angivelſerne om Benyttelſen af diſſe Leiligheder i de paagældende Eiendomme, deri, at Almueſmænd ofte ſavne fornøden Kyndighed og have Vanſtelighed ved at ſtaffe ſig Andres Hjælp ved deres ſkriftlige Afſtætelſer, ſaa tror jeg ikke, at denne Forklaring vil ſtaa til overfor den Uoverensſtemmelse, ſom findes mellem vedkommende Andrageres egne Angivelſer og Sognefogdens Angivelſer til ſamme Tid om Beboerne. Jeg tror ikke, at en ſaadan Uoverensſtemmelse let ſkal kunne forklares ved en Mangel paa Skrivedygtighed. Det forekommer mig, at vor Administration er i høi Grad lempelig overfor ſaadanne Tilfælde. Det forekommer mig, at det allerede er at gaa meget vidt, naar man tilbagebetaler en Afgift, ſom Vedkommende ikke har været fuldt forpligtet til at betale, naar blot Indſigelsen gjøres i Løbet af Skatteaaret eller det næſte Skatteaar, men hvad gjør man her med vor danſke Godmodighed og al den Billighedsfølelſe, der — Gud ſke Lov — er tilſtede hos os? Man gaar 20 Naar tilbage i Tiden og tilbagebetaler den Afgift, ſom Vedkommende ikke har været fuldt forpligtet til at betale, ſkjøndt det har ſtaaet Vedkommende frit hvert eneſte af diſſe 20 Naar at gjøre ſin Indſigelse gjældende! Jeg tror ſaa dog ikke, at man med Fjõe kan bebreide Administrationen, at den